

Pri klicu podprograma moramo sami poskrbeti za prenos argumentov. Najpogosteje jih prenašamo v registrih, lahko pa prenesemo tudi naslov tabele, v kateri so zapisani.

Podprograme lahko kličemo le iz MACRO jezika. Višji programski jeziki vedno uporabljajo procedure. Prednost podprogramov je v tem, da je prenos kontrole v podprogram dosti hitrejši kot v proceduro in če je podprograma le par ukazov, se lahko zgotovi, da pri klicu procedure sam prenos kontrole traja dalj časa kot izvajanje vseh ukazov v proceduri.

Slabost podprogramov je, da jih ne moremo klicati iz višjih programskih jezikov in da ni enotnega mehanizma za prenašanje argumentov.

5.2 PROCEDURE

Edini način za uporabo podprogramov v višjih programskih jezikih so procedure. Tudi s fortransko deklaracijo SUBROUTINE definiramo proceduro. V MAKRO kličemo proceduro z ukazoma CALLS in CALLG. Pri obeh ukazih imamo dva parametra. Prvi določa argumente, drugi pa je naslov procedure. Naslov lahko določimo kot pri ukazu JMP ali JSB, torej s katerikoli načinom naslavljanja, ki določa podatek z naslovom (ne registrski ali takojšnji način).

5.2.1 Prenos argumentov

Za prenos argumentov v procedure obstaja dogovor, ki se ga držijo vsi višji programski jeziki. Argumente zapišemo v tabelo, katere prvi podatek je število argumentov, zapisano v dolgi besedi. V naslednjih dolsih besedah so zapisani argumenti. Razlika med ukazoma CALLS in CALLG je, da pri prvem zapišemo tabelo argumentov na sklad, pri drugem pa je tabela med podatki. V obeh primerih je naslov, na katerem se začne tabela, zapisan v registru AP. To je kazalec argumentov.